

Αὔριο σίγουρα θὰ ξημερώσουμε γιορτεροί,
θέλω νὰ πιῶ νερό.

ΕΙΚΟΝΑ ΙΙΙ.

Ἀπέξω περνάει τὸ κάρο.
Ἀπέξω τὸ χῶμα μυρίζει χορό.
Γυμνὸ δυνατό τὸ φῶς ἀστράφτει
καὶ χορεύει καὶ τραγουδάει μοιρασμένο
κι ἓνα.

Τ' ΑΠΟΒΡΑΔΟ

Κουδέντα τὴν κουδέντα πῆρε ὁ ἥλιος κι ἔγειρε.
Ἔτσι, ἔκει ἔδα, γείρανε καὶ τὰ πρόσωπά τους
— σοφές τρύπες στὸν ὀρίζοντα —
τὰ χρονιασμένα.
Ἡ γρηῃ - Πηνειῷ, ἡ γρηῃ - Βάσω
κι ἡ κυρὰ Ροδιά, τὸ φεγγάρι τοῦ χωριοῦ.

ΤΕΛΟΣ (;)

Τέτοια ὥρα κάθε μέρα στέκω στὸ παράθυρό
καὶ κυττάω τίς τελειωμένες στέγες τῶν σπιτιῶν
τὸν τελειωμένο οὐρανὸ τὸν τελειωμένο ἥλιο
τὸ χῶμα ποὺ τελειώνει κάτω ἀπ' τὰ βήματα
τῶν περαστικῶν.
Κάπου ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ ἀρχή.
Ἡ γρηῃ γειτόνισσα μὲ βλέπει
καὶ μὲ χαιρετὰει ἀδιάκοπα.

Γιῶργος Καραχάλιος

ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ

Α

Τίποτα, τίποτα, μόνο τὴ δυστυχία τοῦ πουλιοῦ
καὶ τὰ τραγουδία τῶν παιδιῶν εἶχα ξεχάσει
σὰν ἀκολούθησα τὸν ἄνθρωπο στὰ ξέδαθα νερά,
ἐκεῖ στὰ τραδηγμένα νερά ποὺ ἡ θάλασσα φυτρώνει
μὲ τὰ χορτάρια καὶ τὸ φεγγάρι καὶ τὰ ὀνόματα.
Καὶ θυμᾶμαι μιὰ στιγμή στὸν ὕπνο τῶν δικαίων
ἢ μιὰ προτίμηση θυμᾶμαι σ' ἓνα σημάδι
ὡς μὴν ταράξει ὁ ἥλιος τὸ ἔχνος τῶν χειλιῶν
ποὺ ξεδιψάσανε στὴν παληωμένη κοῦπα
κι οἱ ταξιδιῶτες ὡς ἀφουγγράζονται τὸ πέρασμα τῆς νύχτας